

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-77(4)/15/JK

Warszawa, 11 grudnia 2015 r.

DECYZJA DIH-1/86/2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorców Doroty Le Van i Huynh Le Van, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą VAN-MAI s.c. w Lublinie, od decyzji Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Lublinie nr 14/2014 z dnia 16 września 2015 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.106.1.2015.IK14), którą ww. przedsiębiorcom wymierzono karę pieniężną w wysokości 1.492,50 zł (słownie: jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote 50/100) z tytułu wprowadzenia do obrotu 72 partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 18 – 22 czerwca 2015 r. przez inspektorów reprezentujących Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Lublinie, zwanego dalej również „*Lubelskim WIIH*”, w restauracji Le Van, mieszczącej się w Lublinie przy ul. Zagłoby 2, należącej do przedsiębiorców Doroty Le Van i Huynh Le Van, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą VAN-MAI s.c. w Lublinie, zwanych dalej również „*stroną*”, sprawdzono prawidłowość oznakowania oferowanych wyrobów kulinarnych. W wyniku powyższego stwierdzono, że w karcie menu, ulotkach lub w innej formie, w miejscu bezpośrednio dostępnym konsumentom, 72 partie potraw o łącznej wartości 995 zł były nieprawidłowo oznakowane lub w ogóle nie miały oznaczeń. I tak brakowało informacji o:

- wykazie składników w przypadku 11 potraw (3 dań z owoców morza, 2 dań z warzyw, 3 dań z wieprzowiny, 2 dań z makaronu, 1 surówki),

- pełnym wykazie składników w przypadku 61 potraw (5 zup, 14 dań z drobiu, 14 dań z wieprzowiny, 8 dań z cielęciny, 10 dań z makaronów, 7 dań z ryb, 3 dań z owoców morza),
- składnikach alergennych w przypadku 24 potraw (1 dania z owoców morza, 4 dań z drobiu, 1 dania z wieprzowiny, 7 dań z ryb, 7 dań z makaronów, 4 dań z warzyw),

co naruszało wymagania § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej: „*rozporządzeniem w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych*”, oraz art. 6, art. 7 ust. 1 lit. a, art. 9 ust. 1 lit. c w związku z art. 21 ust. 1 lit. a oraz art. 44 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 22 czerwca 2015 r. (nr akt kontroli: 8361.106.2015) oraz załącznikach do tego Protokołu.

Ponadto, pochodzące z zakupu kontrolnego dwa zestawy dań obiadowych o nazwie Kurczak Le Van z ryżem i surówką z białej kapusty pobrano do badań organoleptycznych (Protokół pobrania próbki nr 009068), nie stwierdzając nieprawidłowości w tym zakresie.

Pismem z 22 czerwca 2015 r. strona złożyła wyjaśnienia, w których wskazała, iż faktycznie nie uwidoczniała składu surowcowego oferowanych potraw, w tym także informacji o składnikach alergennych, lecz wynikało to z nieznamomości przepisów prawa żywnościowego. Strona zobowiązała się do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości.

Wobec powyższego, pismem z 10 lipca 2015 r., Lubelski WIIH zawiadomił przedsiębiorców Dorotę Le Van i Huynh Le Van, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą „VAN-MAI” s.c. w Lublinie, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu 72 partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 995 zł.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, pismem z 3 września 2015 r., Lubelski WIIH poinformował stronę, iż przed wydaniem decyzji przysługuje jej prawo do

zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Decyzją nr 14/2015 z dnia 16 września 2015 r., Lubelski WIIH wymierzył przedsiębiorcom Dorocie Le Van i Huynh Le Van, prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą „VAN-MAI” s.c. w Lublinie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1.492,50 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu 72 partii niewłaściwej jakości handlowej potraw o łącznej wartości 995 zł.

Pismem z dnia 1 października 2015 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji. Uzasadniając swój wniosek, strona ponownie podniosła, iż przyczyną stwierdzonych nieprawidłowości była nieznajomość przepisów. W związku z powyższym strona zwróciła się o anulowanie nałożonej na nią kary.

Pismem z 16 października 2015 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorców Dorotę Le Van i Huynh Le Van, prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą „VAN-MAI” s.c. w Lublinie, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Pismo to doręczono w trybie art. 44 k.p.a. (doręczenie zastępcze).

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

W myśl art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Art. 8 rozporządzenia 1169/2011 stanowi wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności, o której to odpowiedzialności mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania

prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ww. rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące artykułów rolno-spożywczych, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Rozporządzenie 178/2002, w art. 8 ust. 1 wskazuje, że prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością.

Informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji, o czym mówi art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011.

Rozporządzenie w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych, w § 19 ust. 1 pkt 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się m.in. wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia.

Zgodnie z § 19 ust. 2 ww. rozporządzenia, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze neodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści

majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, w stanie prawnym na dzień wydania niniejszej decyzji, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku 72 partii potraw oferowanych do sprzedaży, w placówce należącej do strony, brak było informacji o ich wykazie składników albo pełnego wykazu składników, w tym również składników alergennych. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Lubelski WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu 72 partie artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, co skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej z tego tytułu.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionuje ustaleń kontroli, wskazuje jednak na nieznajomość przepisów prawa żywnościowego, która spowodowała powstanie nieprawidłowości w zakresie oznakowania potraw oferowanych w należącej do niej placówce.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK wskazuje w pierwszej kolejności, że nieznajomość prawa nie jest usprawiedliwieniem naruszenia obowiązków wskazanych w przepisach – nie można zasłaniać się nieznajomością obowiązujących regulacji. Ponadto fakt, że strona przygotowuje oferowane potrawy na bieżąco, ze świeżych, właściwej jakości produktów nie ma wpływu na wymierzoną karę, gdyż taka zasada wynika z obowiązujących przepisów i nie jest wyrazem dobrowolnych działań strony. Wskazać należy również, że ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej podlega karze określonej w tym przepisie. Ustawodawca zakłada więc istnienie odpowiedzialności w każdej sytuacji wymierzenia kary pieniężnej z tytułu naruszenia wymagań prawa żywnościowego. Zauważyć też należy, że ww. art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań wspomnianego prawa. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisów ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12), co oznacza, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku

wprowadzania do obrotu artykułów rolno-spożywczych właściwej jakości handlowej, może jedynie wydać decyzję administracyjną wymierzającą karę pieniężną w przewidzianej w ustawie o jakości handlowej wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których doszło do powstania nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem. Natomiast art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia mówi, że podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych. Ponadto zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia 1169/2011, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione. W myśl zaś rozporządzenia w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych, w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży, na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu, podaje się m.in. wykaz składników – zgodnie z art. 18-20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 rozporządzenia, tj. składników alergennych (tak § 19 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania).

Mając na uwadze powyższe, strona jako podmiot, który wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze oferowane do sprzedaży bez opakowań, jest odpowiedzialna za informacje na temat tej żywności i ponosi w związku z tym odpowiedzialność za ich obecność i rzetelność. Nie ulega wątpliwości, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom informacji o składzie oferowanych potraw, co ma szczególnie istotne znaczenie w przypadku osób z różnego rodzaju nietolerancjami pokarmowymi, które z tego względu muszą unikać pewnych składników (składniki alergenne). Tym samym strona odpowiada na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej.

Należy zauważyć, że od momentu wydania zaskarżonej decyzji do czasu rozpatrzenia złożonego przez stronę odwołania przez Prezesa UOKiK uległa zmianie stan prawny w zakresie przesłanek, jaki muszą być wzięte pod uwagę przy miarkowaniu wysokości wymierzanej kary. W poprzednim stanie prawnym organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, brały pod uwagę stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia,

dotychczasową działalność podmiotu i wielkość jego obrotów. Obecnie, na mocy zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustaw regulujących warunki dostępu do wykonywania niektórych zawodów (Dz. U. poz. 1505), która weszła w życie 30 listopada 2015 r., art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej otrzymał brzmienie: ustalając wysokość kary pieniężnej, Główny Inspektor, wojewódzki inspektor albo wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W związku z powyższym, Prezes UOKiK ocenił ww. przesłanki.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, organ stwierdził, że umieszczenie niepełnych danych, czy całkowity ich brak, w tym szczególnie informacji o składnikach alergicznych, uniemożliwiają konsumentom dokonanie świadomego wyboru, co przekłada się na naruszenie zarówno ekonomicznych, jak i zdrowotnych interesów konsumenta.

Mając na uwadze zakres naruszenia organ uznał, iż oferowanie produktów niewłaściwej jakości handlowej narusza wymagania w zakresie oznakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia właściwości produktów. Informacja o składzie potraw stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec czego brak informacji o wykazie składników potraw lub niepełny wykaz naruszał interesy konsumentów poprzez brak zapewnienia im rzetelnych i prawdziwych informacji o składzie produktów.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy na rynku spożywczym, Prezes UOKiK wziął po uwagę, że nie prowadzono wobec niego postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za naruszenie przepisów prawa żywnościowego.

Zgodnie z oświadczeniem przedsiębiorcy (oświadczenia z 13 i 17 sierpnia 2015 r.), zalicza się on, w myśl art. 104 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 584) do grupy mikroprzedsiębiorców.

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych w niniejszej sprawie wynosiła 995 zł.

W związku z powyższym, w przedmiotowej sprawie najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wynosi 500 zł, natomiast najwyższy – 4.975 zł, wyrażony jako pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych 72 ww. partii środków spożywczych o łącznej wartości 995 zł (tj. 5 x 995 zł). W omawianym przypadku, stronie wymierzono karę w wysokości 1.492 zł, czyli znacznie poniżej średniej wartości sankcji. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie środki spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a przy tym spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań przewidzianych w art. 17 ust. 2

rozporządzenia 178/2002, w świetle których, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Lublinie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 613).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Wiceprezes
Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Dorota Le Van
ul. Świętokrzyska 3 lok. 3
20-867 Lublin
2. Huynh Le Van
ul. Świętokrzyska 3 lok. 3
20-867 Lublin

3. Lubelski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Lublinie
4. a/a